"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ, ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଦ୍ୱାରା ନୁହେଁ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବା ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାରିତ ଅଛି, ବାକି ଏହା ଦ୍ୱାରା କାହାର କଲ୍ୟାଣ ହେଉ ନାହିଁ ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା କେଉଁ ଶକ୍ତି ଦେଖାଉ ନାହାଁନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ସେହି ଯାଦୁବିଦ୍ୟା ନିଶ୍ଚିତ ରହିଛି ?

ଉତ୍ତର:- ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭାବୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି, ସେ ମୃତ ବ୍ୟକ୍ତିକୁ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚାଇପାରିବେ, କିନ୍ତୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଏହିଭଳି ଶକ୍ତି ଦେଖାଉନାହିଁ । ବାକି, ଯଦି କେହି ନବଧା ଭକ୍ତି କରେ ତେବେ ତାକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇ ଦେଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ନିଧାରିତ ଅଛି । ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇବାର ଯାଦୁବିଦ୍ୟା ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ କେତେକ ସନ୍ତାନଙ୍କୁ ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମା କିମ୍ବା ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯାଏ ।

ଗୀତ:- କୌନ ଆୟା ମେରେ ମନ କେ ଦ୍ୱାରେ....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏହା ପିଲାମାନଙ୍କର ଅନୁଭବର ଗୀତ ଅଟେ । ସତସଙ୍ଗ ତ ବହୁତ ଅଛି, ବିଶେଷ କରି ଭାରତରେ ତ ଢେର ସତସଙ୍ଗ ରହିଛି, ଅନେକ ମତ ମତାନ୍ତର ଅଛି, ବାସ୍ତବରେ ତାହା କୌଣସି ସତସଙ୍ଗ ନୁହେଁ । ସତସଙ୍ଗ ମାତ୍ର ଗୋଟିଏ । ତୁମେ ସେଠାରେ କୌଣସି ବିଦ୍ୱାନ, ଆଚାର୍ଯ୍ୟ, ପଣ୍ଡିତଙ୍କର ମୁହଁ ଦେଖିବ, ତେବେ ବୁଦ୍ଧି ତାଙ୍କ ଆଡକୁ ଯିବ । ଏଠାରେ ପୁଣି ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ନୂଆ କଥା ରହିଛି । ସତ୍ସଙ୍ଗ ଥରେ ମାତ୍ର ଏହି ସଂଗମଯୁଗରେ ହେଉଛି । ଏହା ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ନୂଆ କଥା ଅଟେ, ସେହି ବେହଦ ବାବାଙ୍କର ତ କୌଣସି ଶରୀର ନାହିଁ । କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମର ନିରାକାର ପିତା ଶିବବାବା ଅଟେ । ତୁମେ ଅନ୍ୟ ସତସଙ୍ଗକୁ ଗଲେ ଶରୀରକୁ ହିଁ ଦେଖିବ । ସେମାନେ ଶାସ୍ତ୍ରକୁ ମନେ ରଖି ପୁଣି ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ଶାସ୍ତ୍ର ରହିଛି, ତାହା ତ ତୁମେ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ଶୁଣି ଆସିଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ ଏହା ହେଉଛି ନୂଆ କଥା । ବୁଦ୍ଧି ଦ୍ୱାରା ଆତ୍ମା ଜାଣୁଛି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ହେ ମୋର ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନେ, ହେ ମୋର ଶାଳଗ୍ରାମ ସନ୍ତାନମାନେ! ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା ବାବା ପଢାଇଥିଲେ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଏକଦମ୍ ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ଦୂରକୁ ଚାଲିଯାଉଛି । ଏବେ ପୁନଃ ବାବା ଆସିଛନ୍ତି । ବାବା ଅକ୍ଷର କେତେ ମିଠା ଅଟେ । ସେ ହେଉଛନ୍ତି ମାତା-ପିତା । କେହି ବି ଶୁଣିଲେ କହିବେ କିଏ ଜାଣେ ଏମାନଙ୍କର ମାତା-ପିତା କିଏ ? ବାସ୍ତବରେ ସେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ସେଥିରେ ମଧ୍ୟ ସେମାନେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି । କେବେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ, କେବେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ଦେଖିଥା'ନ୍ତି । ତେବେ ବିଚାର କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଏହା କ'ଣ ? ଅନେକଙ୍କୁ ଘରେ ବସି ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ତ କେବେ କେହି ପୂଜା କରିନଥାନ୍ତି । କୃଷ୍ଣ ଆଦିଙ୍କର ତ ପୂଜା କରିଥା'ନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ତ କେହି ଜାଣି ମଧ୍ୟ ନଥିବେ । ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ତ ଏବେ ଆସିଛନ୍ତି, ଇଏ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଜାପିତା । ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ସାରା ଦୁନିଆ ପତିତ ଅଟେ ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଇଏ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଜନ୍ମର ଅନ୍ତରେ ପତିତ ଅଟନ୍ତି । କେହି ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର ନାହାଁନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ କୁମ୍ଭ ମେଳାକୁ, ହରିଦ୍ୱାର ଗଙ୍ଗା ସାଗର ମେଳାକୁ ଯାଇଥା'ନ୍ତି, ଭାବିଥା'ନ୍ତି ସ୍ନାନ କରିବା ଦ୍ୱାରା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବେ । କିନ୍ତୁ ଏହି ନଦୀମାନେ କ'ଣ ପତିତ-ପାବନୀ ହୋଇପାରିବେ । ନଦୀମାନେ ତ ସାଗରରୁ ବାହାରୁଛନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ ତୁମେମାନେ ହେଉଛ ଜ୍ଞାନଗଙ୍ଗା, ତୁମର ହିଁ ମହତ୍ୱ ରହିଛି । ତୁମେ ଜ୍ଞାନଗଙ୍ଗା ବିଭିନ୍ନ ସ୍ଥାନରେ ଜ୍ଞାନ ଜଳ ପ୍ରବାହିତ କରୁଛ, ସେମାନେ ପୁଣି ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ତୀର ମାରିଲେ ଏବଂ ଗଙ୍ଗା ବାହାରିଲା । ତୀର ମାରିବାର ତ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନଗଙ୍ଗାମାନେ ଦେଶ-ଦେଶାନ୍ତରକୁ ଯାଉଛନ୍ତି ।

ଶିବବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଡ୍ରାମାର ବନ୍ଧନରେ ବନ୍ଧା ହୋଇଛି । ସମସ୍ତଙ୍କର ପାର୍ଟ ନିଧାରିତ ଅଛି । ମୋର ପାର୍ଟ ମଧ୍ୟ ନିଧାରିତ ଅଟେ । କେହି-କେହି ଭାବୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ତ ବହୁତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଅଟନ୍ତି, ମୃତକକୁ ମଧ୍ୟ ବଞ୍ଚାଇ ପାରିବେ । ଏସବୁ କାହାଣୀ ମନଗଢା କଥା । ମୁଁ ଆସୁଛି ପାଠପଢାଇବା ପାଇଁ । ଏଥିରେ ଶକ୍ତି ପ୍ରଦର୍ଶନର କିଛି କଥା ନାହିଁ । ସାକ୍ଷାତ୍କାରର ମଧ୍ୟ ଜାଦୁଗରୀ ରହିଛି । ଯଦି ନବଧା ଭକ୍ତି କରନ୍ତି ତେବେ ମୁଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଥାଏ । ଯେପରି କାଳୀଙ୍କ ରୂପ ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ତାଙ୍କ ଉପରେ ପୁଣି ତେଲ ଢାଳୁଛନ୍ତି । ତେବେ ଏପରି କାଳୀ ତ କେହି ନଥାନ୍ତି, କିନ୍ତୁ କାଳୀଙ୍କର ନବଧା ଭକ୍ତି ବହୁତ କରିଥାନ୍ତି । ବାସ୍ତବରେ କାଳୀ ଜଗତଅମ୍ବା ଅଟନ୍ତି । କାଳୀଙ୍କର ରୂପ ତ ଏପରି ନୁହେଁ, କିନ୍ତୁ ନବଧା ଭକ୍ତି କରିବା ଦ୍ୱାରା ବାବା ଭାବନାର ଭଡା (ଫଳ) ଦେଇଥାନ୍ତି । କାମ ଚିତା ଉପରେ ବସିବା ଦ୍ୱାରା କଳା ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଏବେ ଜ୍ଞାନ ଚିତା ଉପରେ ବସିବା ଦ୍ୱାରା ଗୋରା ହେଉଛନ୍ତି । ଯେଉଁ କାଳୀ ଏବେ ଜଗଦମ୍ବା ହୋଇଛନ୍ତି ସେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କିପରି କରାଇବେ । ସେ ତ ଏବେ ବହୁତ ଜନ୍ମ ପରେ ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମର ଶେଷ ସମୟରେ ଅଛନ୍ତି । ଦେବତାମାନେ ତ ଏବେ ନାହାଁନ୍ତି । ତେବେ ସେ କ'ଣ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇବେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍କାରର ଚାବି ମୋ ହାତରେ ଅଛି । ଅଳ୍ପକାଳର ଭାବନା ପୂର୍ଣ୍ଣ କରିବା ପାଇଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇଦେଉଛି । କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଦ୍ୱାରା କେହି ମୋତେ ପ୍ରାପ୍ତ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଏଠାରେ କେବଳ କାଳୀଙ୍କର ଉଦାହରଣ ଦିଆଯାଉଛି । ଏହିଭଳି ହନୁମାନ, ଗଣେଷ ଆଦି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି । ଶିଖ୍‌ମାନେ ମଧ୍ୟ ଗୁରୁନାନକଙ୍କର ବହୁତ ଭକ୍ତି କରନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର

ହୋଇଯିବ । ତଥାପି ସେମାନଙ୍କର ଅଧୋପତନ ତ ନିଶ୍ଚିତ ହେଉଛି । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଦେଖ କେହି ଯଦି ଗୁରୁନାନକଙ୍କର ଭକ୍ତି କରୁଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ମୁଁ ହିଁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛି । ସେ ନାନକ କିପରି ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇବେ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଇବାର ଚାବି ହିଁ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ବିନାଶ, ସ୍ଥାପନାର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମଧ୍ୟ ଶିବବାବା କରାଇଥିଲେ କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଦ୍ୱାରା କାହାର ମଧ୍ୟ କଲ୍ୟାଣ ହେଉନାହିଁ । ଏପରି ତ ଅନେକଙ୍କୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଉଥିଲା । ଆଜି ସେମାନେ ନାହାଁନ୍ତି । ବହୁତ ସନ୍ତାନମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଯେବେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବ ତେବେ ଆମର ନିଶ୍ଚୟ ହେବ । କିନ୍ତୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଦ୍ୱାରା ନିଶ୍ଚୟ ହୋଇଥାଏ । ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ମୁଁ କହିଥିଲି ଯେ ଏହି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ମୁଁ କରାଉଛି । ମୀରା ମଧ୍ୟ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥିଲେ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଆତ୍ମା ସେଠାକୁ ଚାଲିଯାଇଛି । ନାଁ, ନବଧା ଭକ୍ତିରେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିଥା'ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସେଥିରେ କେହି ମୋତେ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି କୌଣସି କଥାର ସଂଶୟ ଥିଲେ ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ବ୍ରାହ୍ମଣୀ ନିମିତ୍ତ ଟୀଚର ଅଛନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ପଚାର । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ କନ୍ୟାମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ଅଛନ୍ତି, ନଦୀ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ରହିଥାଏ । କେତେକ ପୋଖରୀ ମଧ୍ୟେ ଅଛି, ବହୁତ ଅପରିଷ୍କାର, ବାସୀ ପାଣି ରହିଥାଏ । ସେଠାକୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରଦ୍ଧାଭାବ ସହିତ ମନୁଷ୍ୟ ଯାଇଥାନ୍ତି । ଏହା ହେଉଛି ଭକ୍ତିର ଅନ୍ଧଶ୍ରଦ୍ଧା । କେବେ ହେଲେ କାହାକୁ ଭକ୍ତିରୁ ଦୂରେଇ ଯିବା ପାଇଁ କହିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଯେତେବେଳେ ଜ୍ଞାନକୁ ଆସିଯିବେ ଭକ୍ତି କରିବା ସ୍ୱତଃ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ । ବାବା ମଧ୍ୟ ନାରାୟଣଙ୍କର ଭକ୍ତ ଥିଲେ, ଚିତ୍ରରେ ଦେଖିଲେ ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ ଦାସୀ ହୋଇ ନାରାୟଣଙ୍କର ପାଦ ସେବା କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ ଏସବୁ ବିଲ୍କୁଲ୍ ଭଲ ଲାଗିଲା ନାହିଁ । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତ ଏପରି ହେବ ନାହିଁ । ତେବେ ମୁଁ ଜଣେ ଚିତ୍ରକାରଙ୍କୁ କହିଲି ଯେ ଲକ୍ଷ୍ମୀଙ୍କୁ ଏହି ଦାସୀପଣରୁ ବିଦାୟ ଦେଇଦିଅ । ବାବା ଭକ୍ତ ତ ଥିଲେ କିନ୍ତୁ ଜ୍ଞାନ ନଥିଲା । ଭକ୍ତ ତ ସମସ୍ତେ ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ତ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ମାଲିକ ଅଟୁ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ମାଲିକ ମଧ୍ୟ କରାଉଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ରାଜ୍ୟ-ଭାଗ୍ୟ ଦେଉଛି । ଏପରି ବାବା କେବେ ଦେଖିଛ ? ଏହି ବାବାଙ୍କୁ ପୂରା ୟାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ତାଙ୍କୁ ତୁମେ ଏହି ଆଖି ଦ୍ୱାରା ଦେଖିପାରିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ଲଗାଇବାକୁ ହେବ । ୟାଦ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ବିଲ୍କୁଲ୍ ସହଜ ଅଟେ । ବୀଜ ଏବଂ ବୃକ୍ଷକୁ ଜାଣିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଏହି ନିରାକାରୀ ବୃକ୍ଷରୁ ସାକାରୀ ବୃକ୍ଷକୁ ଆସିଛ । ବାବା ସାକ୍ଷାତ୍କାରର ରହସ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବୃକ୍ଷର ରହସ୍ୟ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କର୍ମ-ଅକର୍ମ-ବିକର୍ମର ଗତି ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାପ, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ତିନିଜଣଙ୍କଠାରୁ ହିଁ ଶିକ୍ଷା ମିଳୁଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଏପରି ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛି, ଏପରି କର୍ମ ଶିଖାଉଛି ଯାହା ଫଳରେ ତୁମେ ୨୧ ଜନ୍ମ ସଦା ସୁଖୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଶିକ୍ଷକ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥାନ୍ତି ନା । ଗୁରୁମାନେ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ରତାର ଶିକ୍ଷା ଦେଇଥା'ନ୍ତି ଅଥବା କଥା ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଲୋକମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ଧାରଣା ବିଲ୍କୁଲ୍ ହୋଇନଥାଏ । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଅନ୍ତିମ ସ୍ମୃତି ଅନୁସାରେ ଗତି ହେବ । ଯେତେବେଳେ ମନୁଷ୍ୟ ମରିଯାଆନ୍ତି ତେବେ ମଧ୍ୟ କହନ୍ତି ରାମ-ରାମ କୁହ ତେବେ ବୁଦ୍ଧି ସେପଟକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମର ସାକାର ଦେବୀଦେବତା ମାନଙ୍କ ସହିତ ଯୋଗ ତୁଟିଯାଇଛି । ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ବହୁତ ଭଲ କର୍ମ ଶିଖାଉଛି । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିତ୍ରକୁ ଦେଖ, ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଲାତ ମାରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ଲାତ ମାରି ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଯାଉଛ । ତେଣୁ ତୁମର ନର୍କ ଆଡକୁ ଲାତ, ସ୍ୱର୍ଗ ଆଡକୁ ମୁହଁ ରହିଛି । ଶ୍ମଶାନରେ ଯେତେବେଳେ ଭିତରକୁ ପଶିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ମୁର୍ଦ୍ଦାରର ମୁହଁ ଶ୍ମଶାନ ଆଡକୁ ବୁଲାଇ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ଗୋଡ ପଛକୁ ଅର୍ଥାତ୍ ସହର ଆଡକୁ କରିଦେଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହି ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି କରାଯାଇଛି ।

ମମ୍ମା, ବାବା ଏବଂ ତୁମେ ପିଲାମାନେ, ତୁମକୁ ତ ମମ୍ମା-ବାବାଙ୍କୁ ଅନୁସରଣ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଯାହା ଫଳରେ ତାଙ୍କ ଗଦିରେ ବସିବ । ରାଜାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ବୋଲାଇଥା'ନ୍ତି ନା । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଭବିଷ୍ୟତରେ ଆମେ ରାଜକୁମାର-କୁମାରୀ ହେବୁ । ଏପରି କେହି ବାପ-ଶିକ୍ଷକ-ଗୁରୁ ଅଛନ୍ତି କି ଯିଏ ତୁମକୁ ଏପରି କର୍ମ ଶିଖାଇବେ! ତୁମେ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସୁଖୀ ହୋଇଯାଉଛ । ଏହା ହିଁ ଶିବବାବାଙ୍କର ବର ବା ଆଶୀର୍ବାଦ ଅଟେ । ଏପରି ନୁହେଁ, ଆମ ଉପରେ କୌଣସି କୃପା କରୁଛନ୍ତି । କେବଳ କହିବା ଦ୍ୱାରା କିଛି ହେବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଶିଖିବାକୁ ହେବ ଅର୍ଥାତ୍ ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ଆଶୀର୍ବାଦ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହୋଇଯିବ ନାହିଁ । ତାଙ୍କ ମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗର ଧାରଣା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ରାମ-ରାମ କହିବା ମଧ୍ୟ ଆବାଜ ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମକୁ ତ ବାଣୀରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ଚୁପ୍ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଖେଳ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଭଲ-ଭଲ ବାହାରୁଛି । ଅପାଠୁଆକୁ ବୁଦ୍ଦୁ ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବର୍ତ୍ତମାନ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭୁଲି ତୁମେ ବିଲକୁଲ୍ ବୁଦ୍ଧୁ ହୋଇଯାଅ । ମୁଁ ତୁମକୁ ଯେଉଁ ମତ ଦେଉଛି ତାକୁ ପାଳନ କର । ପରମଧାମରେ ତୁମେ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନେ ବିନା ଶରୀରରେ ରହିବ ପୁଣି ଏଠାକୁ ଆସି ଶରୀର ନେଉଥିବାରୁ ଜୀବାତ୍ମା କୁହାଯାଉଛି । ଆତ୍ମା କହୁଛି ମୁଁ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ଛାଡି ଆଉ ଗୋଟିଏ ଶରୀର ନେଉଛି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ଫାଷ୍ଟକ୍ଲାସ୍ କର୍ମ ଶିଖାଉଛି । ଶିକ୍ଷକ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ଶକ୍ତିର କ'ଣ କଥା ଅଛି । ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରାଉଛନ୍ତି, ଏହାକୁ ଜାଦୁଗରୀ କୁହାଯାଉଛି । ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା କରାଇବା, ଏପରି ଜାଦୁଗରୀ କେହି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା ସୌଦାଗର ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ପୁରୁଣା ନେଇ ନୂଆ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହାକୁ ପୁରୁଣା ଲୁହାର ବାସନ କୁହାଯାଉଛି । ଏହାର କୌଣସି ମୂଲ୍ୟ ନାହିଁ । ଆଜିକାଲି ଦେଖ ତମ୍ବାର

ମଧ୍ୟ ପଇସା ତିଆରି ହେଉନାହିଁ । ସେଠାରେ ତ ସୁନାର ମୁଦ୍ରା ଥିବ । ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ ନା । ଦୁନିଆ କ'ଣରୁ କ'ଣ ହୋଇଗଲାଣି!

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ତୁମକୁ ନମ୍ବରୱାନ କର୍ମ ଶିଖାଉଛି । ମନମନାଭବ ହୋଇଯାଅ । ପୁଣି ପାଠପଢା ରହିଛି ଯାହା ଦ୍ୱାରା ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜକୁମାର ହେବ । ଏବେ ଯେଉଁ ଦେବତା ଧର୍ମ ପ୍ରାୟଃ ଲୋପ ହୋଇଗଲାଣି, ତାହା ପୁନର୍ବାର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତୁମର ନୂଆ କଥା ଶୁଣି ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଯେ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ଉଭୟ ଏକତ୍ର ରହି ପବିତ୍ର ରହିବେ — ଏହା କିପରି ହୋଇପାରିବ! ବାବା ତ କହୁଛନ୍ତି ଏକତ୍ର ରୁହ, ନଚେତ୍ କିପରି ନିଜର ସ୍ଥିତି ଜଣାପଡିବ । ମଝିରେ ଜ୍ଞାନର ତରବାରୀ ରଖିବାକୁ ହେବ, ଏପରି ବାହାଦୂରୀ ଦେଖାଇବାକୁ ପଡିବ । ପରୀକ୍ଷା ହେବ । ତେଣୁ ମନୁଷ୍ୟ ଏହି କଥାରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଶାସ୍ତ୍ରରେ ତ ଏପରି କଥା ନାହିଁ । ଏଠାରେ ତ ପ୍ରାକ୍ଟିକାଲରେ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଗନ୍ଧର୍ବ ବିବାହର କଥା ଏଠିକାର ଅଟେ । ଏବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାହାଦୂରୀ ଦେଖାଅ । ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନଙ୍କ ଆଗରେ ପ୍ରମାଣ ଦେବାକୁ ହେବ । ସମର୍ଥ ବାବା ହିଁ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ପବିତ୍ର କରାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦିଓ ସ୍ତ୍ରୀ ପୁରୁଷ ସାଥି ହୋଇ ରୁହ କେବେ ବିକାରୀ ହୁଅ ନାହିଁ । ଏସବୁ ହେଉଛି ଯୁକ୍ତି । ବହୁତ ଜବରଦସ୍ତ ପ୍ରାପ୍ତି ଅଟେ କେବଳ ଗୋଟିଏ ଜନ୍ମ ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗ ଏବଂ ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସଦା ସୁସ୍ଥ ହେଉଛନ୍ତି, ଏଥିରେ ମେହନତ କରିବାକୁ ପଡିବ ନା । ତୁମେ ଶକ୍ତି ସେନା ଅଟ । ମାୟା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ଜଗତଜିତ୍ ହେଉଛ । ସମସ୍ତେ ତ ଜଗତଜିତ୍ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଯେଉଁ ସନ୍ତାନମାନେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବେ ସେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବେ । ତୁମେ ଭାରତକୁ ହିଁ ପବିତ୍ର କରାଇ ପୁଣି ଭାରତ ଉପରେ ହିଁ ରାଜ୍ୟ କରୁଛ । ଲଢେଇ କରିବା ଦ୍ୱାରା କେବେ ହେଲେ ସୃଷ୍ଟିର ରାଜତ୍ୱ ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟର କଥା ଅଟେ ନା । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ପରସ୍ପର ସହିତ ଲଢେଇ କରି ଖଲାସ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଭାରତକୁ ହିଁ ମାଖନ ମିଳୁଛି । ବନ୍ଦେ ମାତରମ୍ ମାତୃଶକ୍ତି ମାନେ ହିଁ ଭାରତକୁ ଏ ଲହୁଣୀ ଦିଆଉଛନ୍ତି । ସଂଖ୍ୟା ଅଧିକ ମାତାମାନଙ୍କର ରହିଛି । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର ତୁମେ ଗୁରୁ କରି, ଶାସ୍ତ୍ର ପଢି ଆସିଛ । ଏବେ ମୁଁ ତୁମକୁ ବୁଝାଉଛି — ନିଜେ ନିର୍ଣ୍ଣୟ କର, ଠିକ୍ କ'ଣ ? ସତ୍ୟଯୁଗ ହେଉଛି ରାଇଟିୟସ୍ ମର୍ଯ୍ୟାଦାପୂର୍ଣ୍ଣ ଦୁନିଆ । ମାୟା ଅନରାଇଟିୟସ୍ ମର୍ଯ୍ୟାଦାହୀନ କରିଦେଉଛି । ଏବେ ଭାରତବାସୀ, ଅଧର୍ମୀ ହୋଇପଡିଛନ୍ତି । ଧର୍ମ ହିଁ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ଶକ୍ତି ନାହିଁ । ଧର୍ମଭ୍ରଷ୍ଟ, ନୀତିଭ୍ରଷ୍ଟ, ବେନିୟମ, କାଙ୍ଗାଳ ହୋଇପଡିଛନ୍ତି । ବେହଦର ବାବା ହୋଇଥିବାରୁ ବେହଦର କଥା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, କହୁଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ତୁମକୁ ଧାର୍ମିକ ଏବଂ ସବୁଠାରୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରାଉଛି । ସ୍ୱର୍ଗ ଗଢିବା ତ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଆତ୍ମାଙ୍କ କାର୍ଯ୍ୟ ଅଟେ । କିନ୍ତୁ ସେସବୁ କାର୍ଯ୍ୟ ଗୁପ୍ତ । ତୁମେମାନେ ଗୁପ୍ତ ସୈନିକ ଅଟ । ବାପର ପିଲାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ବହୁତ ସ୍ନେହ ରହିଥାଏ । ସେଥିପାଇଁ ମତ ଦେଇଥା'ନ୍ତି । ବାବାଙ୍କ ମତ, ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ମତ, ଗୁରୁଙ୍କ ମତ, ସୁନାରୀର ମତ, ଧୋବାର ମତ — ଏଥିରେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମତ ଆସିଯାଉଛି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଏହି ଅନ୍ତିମ ଜନ୍ମରେ ବାବାଙ୍କ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଅନୁସାରେ ଚାଲି ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ପବିତ୍ର ରହିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ବାହାଦୁରୀ ଦେଖାଇବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ସର୍ବଦା ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମ କରିବାକୁ ହେବ । ବାଣୀରୁ ଊର୍ଦ୍ଧ୍ୱକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ଯାହା କିଛି ପଢିଛ ବା ଶୁଣିଛ ତାକୁ ଭୁଲି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ଶୁଭଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନ ସାଗର ମଧ୍ୟରେ ବୁଡି ରହୁଥିବା ଅତିନ୍ଦ୍ରୀୟ ସୁଖର ଅନୁଭବୀ ହୁଅ ।

ଯେପରି ସାଗର ମଧ୍ୟରେ ବାସ କରୁଥିବା ଜୀବଜନ୍ତୁ ସାଗର ଜଳରେ ବୁଡି ରହିଥା'ନ୍ତି, ବାହାରକୁ ବାହାରିବାକୁ ଚାହାଁନ୍ତି ନାହିଁ, ମାଛ ମଧ୍ୟ ପାଣି ଭିତରେ ରହେ ଅର୍ଥାତ୍ ସାଗର ବା ପାଣି ହିଁ ତା'ର ସଂସାର, ସେହିପରି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ଶୁଭଚିନ୍ତନ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ସର୍ବଦା ବୁଡି ରୁହ, କାରଣ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାଗରରେ ବୁଡି ରହିବାର ଅନୁଭବ କରି ନାହଁ ସେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଅତୀନ୍ଦ୍ରୀୟ ସୁଖର ଝୁଲଣାରେ ଝୁଲିବାର, ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହିବାର ଅନୁଭବ କରିପାରିବ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ନିଜକୁ ଏକାନ୍ତବାସୀ କର ଅର୍ଥାତ୍ ସବୁ ପ୍ରକାରର ଆକର୍ଷଣର ପ୍ରଭାବରୁ ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ହୁଅ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ନିଜର ଚେହେରାକୁ ଏଭଳି ଚଳନ୍ତି ମ୍ୟୁଜିୟମ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ସଂଗ୍ରାହଳୟ କରିଦିଅ, ଯେଉଁଥିରେ ବିନ୍ଦୁରୂପୀ ବାବା ପ୍ରତିବିମ୍ବ ହେବେ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****